

РЕШЕНИЕ

№ 2357

гр. София, 09.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **751** по описа за **2021** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с глава XII от АПК.

Образувано е по касационна жалба от Д. Н. К. против решение № 20243302/04.11.2020 година, постановено по н. а. х. дело № 13067/2019 година на Софийски Районен Съд (СРС), с което е потвърдено наказателно постановление № 19-4332-012636/08.07.2019 година издадено от впд началник сектор при СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР. С наказателното постановление, за нарушения на чл. 119, ал. 1, чл. 123, ал. 1, т. 2 б. "б" от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на основание чл. 179, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 5, пр. 4 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 200 лева; на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП - "глоба" в размер на 200 лева и 6 (шест) месеца "лишаване от право да управлява МПС". Развити са оплаквания за незаконосъобразност на решението на СРС, постановено при допуснати съществени процесуални нарушения. Същите оплаквания се развиват в касационната жалба и по отношение потвърденото НП. Прави се анализ на доказателствата, които неправилно са приети от СРС, за да постанови обжалваното съдебно решение. Доказателствата били едностранчиво обсъждани от въззивния съд, неправилно се възприема, че касаторът е причинил ПТП, което напуснал и не изчакал пристигането на компетентните органи на Министерството на вътрешните работи; ако има ПТП, следва да има протокол за такова, съставен на местопроизшествието, какъвто няма и не е съставян; сведението, дадено от пострадалото лице било противоречиво, отнесено

към показанията пред съда; оспорва се правилността на медицинската диагноза, поставена от лекари от ВМА за търпяното увреждане от пострадалата; оспорва се приетата от въззивен съд субективна страна на нарушението. Искането е за отмяна на НП и издаденото срещу касатора НП.

Ответник по касационната жалба не взема отношение.

Прокурор от СГП предлага да се остави в сила решението на СРС

XX касационен състав на АССГ, при служебната проверка на атакувания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 218, ал. 2 от АПК, не констатира основания за нищожност и недопустимост на същия. Преценката за съответствието с материалния закон на оспореното решение, както и относно посочените в жалбата пороци, сочещи касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, обосновава следните изводи:

Касационната жалба е процесуално допустима – подадена в срок и от надлежна страна.

Въззивното решение е правилно. Правните изводи на районния съд за незаконосъобразност на НП са съобразени с доказателствата по делото и приложимите нормативни разпоредби. Въззивният съд е събрал и коментирал относимите за правилното решаване на спора доказателствени средства, надлежно и аргументирано е обсъдил и анализирал всички факти от значение за спорното право и е извел обосновани изводи, които касационната инстанция възприема. Атакуваният съдебен акт е постановен при спазване на съдопроизводствените правила. Поддържаните в касационната жалба твърдения за съществено нарушение на процесуалните правила, както и на материалния закон, съставляващи касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, са неоснователни.

С обжалваното НП, касаторът е наказан за това, че на 17.06.2019 година, около 14,30 часа, в [населено място], по локалното платно на [улица], посока кв. К. – пл. „Руски паметник“, в района на кръстовище с [улица]управлява служебен лек автомобил, като на пешеходна пътека не пропуска преминаващата по нея пешеходка и допуска пътнотранспортно произшествие (ПТП) с нея; като участник в ПТП не е изпълнил задължението да остане на мястото на произшествието и да изчака пристигането на компетентните органи на Министерството на вътрешните работи. По отношение фактическата страна на нарушението – не се опровергават констатациите в съставения АУАН, въпреки възражението на касатора, че такъв не е съставен на място на нарушението. Не е спорно, че касаторът е извършил нарушението на пешеходна пътека, което е потвърдено от даденото на място сведение при проверката от полицейски служители на 17.06.2019 г. Действително от страна на АНО не е установено, какъв вид е била пешеходната пътека и има ли вертикална маркировка за означаването ѝ, но съдът е приел обясненията на нарушителя, както и показанията на пострадалото лице. Не е спорно, че в резултат на нарушението, пострадалата е транспортирана от екип на „спешна помощ“ в болнично заведение за оказване на помощ. Касаторът отрича причиняването на увреждане, като не приема да е причинил такова, описано в медицинската документация. Въззивният съд, правилно е кредитирал приложената медицинска документация в която е описан обективно характера на увреждането. За касационен състав е от съществено значение съобщението за посетено произшествие от СМП, в което по време, съвпадащо с показанията на увредената и обяснението на нарушителя се установява причинено

увреждане. Възраженията в касационната жалба за отсъствие на увреждане, предвидено в нарушената норма по чл. 123, ал. 1, т. 2, „б“ от ЗДвП, при което нарушителят е длъжен да остане на място до идването на полицейски служители не се подкрепят от доказателствата по делото. Без значение е служебната ангажираност на жалбоподателя, като осъществяващ инкасова дейност и това не изключва отговорността му по спазване правилата за движение.

РС е приел, че оспореното наказателно постановление е издадено при спазването на установените в ЗАНН правила.

Неоснователно е възражението на касатора, че решението на РС е постановено при неизяснена фактическа обстановка и има бланкетни мотиви. Напротив, съдът е положил необходимите усилия да установи всички релевантни обстоятелства по делото и е обсъдил относимите доказателства, като е изложил и мотиви защо кредитира едни за сметка на други. Кредитирани са показанията на свидетелите, писмени доказателства за констатираното ПТП, приложени медицински документи. Не е установен очевиден произшествието, но косвено е ценено, че ПТП е настъпило на посоченото място и време, както и напускане на местопроизшествието от страна на нарушителя (показанията на св. А.). Не е спорно, че мястото на което е извършено нарушението е пешеходна пътека, че на пътеката е имало пресичащ пешеходец и е настъпило ПТП, от това, че пешеходеца не е пропуснат да премине, след като е стъпил на пътеката. Нарушението по чл. 119, ал. 1 от ЗДвП е доказано и санкцията е наложена в законово определен размер. Не се доказва обратното, че при правомерно пресичане на пешеходна пътека и случилото се е ПТП по смисъла на § 5, т. 30 от ДР на ЗДвП (събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети). Нарушена е разпоредбата на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП, която задължава водач на ППС при приближаване към пешеходна пътека да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. В конкретният случай поведението на водача на автомобила – жалбоподателят, се е изразило в несъобразяване с посочените задължения при възможност да възприеме преминаващото по пътното платно лице и да намали скоростта или да спре. Според съда наказващият орган е дал пълно и точно описание на обстоятелствата, при които е осъществено административното нарушение от страна на жалбоподателя, което отговаря на установените фактически обстоятелства, отразени в съставения АУАН, подкрепени и от доказателствата по делото. Не се доказва възражението, че ПТП не е настъпило, до степен на увреда на пешеходеца, за да не е приложима санкционната разпоредба по чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5, пр. 4 от ЗДвП.

Доказано е и нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП, който вменява задължение за водач на пътно превозно средство, който е участник в пътно-транспортно произшествие, при което са пострадали хора да остане на мястото на произшествието и да изчака пристигането на компетентните органи на Министерството на вътрешните работи. В настоящия случай в АУАН и в НП се сочат факти, водещи на извод за наличие на пострадали хора от настъпилото пътно-транспортно произшествие. Това е един от обективните елементи от състава на нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП, който обуславя възникването на задължението на водача, визирано в същата правна норма. Характера и степента на увреждане на пострадалото лице не е от значение за изпълнение на това задължение

на водача, а че е напуснал мястото на ПТП е доказано по безспорен начин. Касаторът безспорно е имал обективната и субективната възможност да възприеме факта на извършено от него ПТП, при което има пострадал човек. Това го задължава именно по силата на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „ б“ от ЗДвП той да остане на мястото на ПТП и да изчака пристигането на органите на МВР. Развитата защитна теза, че пострадалата му искала пари е недоказана, напротив, ако нарушителят се чувства злепоставен и изнудван от пострадалата, е длъжен да се защити като остане на място, още повече да съобщи на контролните органи за противоправно поведение и изнудване. Въззивният съд е приел от цялостното поведение на нарушителя, че санкциите, наложени от АНО за всяко нарушение, освен, че са законосъобразни са и справедливо определени. Този довод на съда се споделя от настоящ касационен състав.

От жалбоподателя не са опровергани и отрицателните факти, установени от актосъставителя - че след възникване на ПТП не е уведомил органите на МВР за случилото се, както и че не се е завърнал на мястото на произшествието, за които нарушения законосъобразно е бил санкциониран. Не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН, защото деянията не се различават по особеностите на извършването си от типичните случаи на нарушения на чл. 119, ал. 1, чл. 123, ал. 1, т. 2 б. "б" от ЗДвП.

Решението на РС следва да се остави в сила.

Мотивиран от изложеното XX касационен състав АССГ

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20243302 от 04.11.2020 година, постановено по н. а. х. дело № 13067/2019 година на Софийски районен съд.

Решението е окончателно.

Председател

Членове 1.

2.